

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 353/2021-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] proti postupu a uzneseniam Okresného súdu Senica č. k. 1 T 23/2018-733 z 30. júla 2020, č. k. 1 T 23/2018-750 z 10. augusta 2020, č. k. 1 T 23/2018-759 z 24. augusta 2020 a č. k. 1 T 23/2018-762 z 24. augusta 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 11. novembra 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa (sťažovateľ ju doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 18. februára 2021) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 23/2018-733 z 30. júla 2020, č. k. 1 T 23/2018-750 z 10. augusta 2020, č. k. 1 T 23/2018-759 z 24. augusta 2020 a č. k. 1 T 23/2018-762 z 24. augusta 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“), ako aj konaním, ktoré im predchádzalo.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu č. k. 2 Tp 17/2017 z 2. decembra 2017.

Uznesením č. k. 1 T 23/2018-401 zo 6. marca 2019 okresný súd podľa § 77 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rozhodol, že sa sťažovateľovi do celkovej lehoty jeho väzby nezapočítava doba od 6. novembra 2018 do 4. februára 2019.

Uznesením č. k. 1 T 23/2018-467 z 19. júna 2019 okresný súd podľa § 77 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rozhodol, že sťažovateľovi sa do celkovej lehoty jeho väzby nezapočítava doba od 22. marca 2019 do 3. júna 2019.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 23/2018-545 z 1. augusta 2019 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 5 To 136/2019-718 z 25. júna 2020 zamietol.

Vyššia súdna úradníčka okresného súdu výrokom I napadnutého uznesenia okresného súdu č. k. 1 T 23/2018-733 z 30. júla 2020 rozhodla, že sťažovateľovi sa podľa § 45 ods. 1, 2 a 5 Trestného zákona a § 414 Trestného poriadku do trestu odňatia slobody uloženého predmetným rozsudkom okresného súdu z 1. augusta 2019 započítava väzba od 30. novembra 2017 do 5. novembra 2018, od 5. februára 2019 do 21. marca 2019 a od 4. júna 2019 do 1. augusta 2019.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažnosť, o ktorej predsedníčka senátu rozhodla napadnutým uznesením č. k. 1 T 23/2018-759 z 24. augusta 2020 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla.

Napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 1 T 23/2018-750 z 10. augusta 2020 vyššia súdna úradníčka okresného súdu rozhodla, že podľa § 174 ods. 1 Trestného poriadku sa opravuje uznesenie okresného súdu č. k. 1 T 23/2018-733 z 30. júla 2020 v časti výroku I o zarátaní väzby tak, že *«väzba, ktorá sa zarátava: ...väzba od 30.11.2017 do 05.11.2018, od 05.02.2019 do 21.03.2019, od 04.06.2019 do 01.08.2019» sa nahrádza väzbou: „väzba od 30.11.2017 do 06.11.2018, od 04.02.2019 do 22.03.2019, od 03.06.2019 do 01.08.2019“»*.

Aj proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej predsedníčka senátu 1 T okresného súdu rozhodla napadnutým uznesením č. k. 1 T 23/2018-762 z 24. augusta 2020 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že napadnuté uznesenia okresného súdu sú arbitrárne z dôvodu, že z celkovej lehoty väzby mu do trestu odňatia slobody nebola započítaná doba od 6. novembra 2018 do 4. februára 2019 a doba od 22. marca 2019 do 3. júna 2019. Podľa názoru sťažovateľa aj keď okresným súdom boli vydané uznesenia zo 4. februára 2019 a z 3. júna 2019 o nezapočítaní doby od 6. novembra 2018 do 4. februára 2019, resp. o nezapočítaní

doby od 22. marca 2019 do 3. júna 2019 do celkovej lehoty jeho väzby, neznamená to, že tieto doby sa mu nezapočítajú ani do uloženého trestu odňatia slobody.

Vo vzťahu k napadnutým uzneseniam vyššej súdnej úradníčky okresného súdu z 30. júla 2020 a 10. augusta 2020 sťažovateľ zároveň namieta, že ide o nulitné právne akty, resp. paakty, keďže Trestný poriadok neumožňuje, aby o započítaní väzby namiesto predsedu senátu rozhodol vyšší súdny úradník.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol (vychádzajúc z petitu ústavnej sťažnosti, pozn.), aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 dohovoru uzneseniami okresného súdu č. k. 1 T 23/2018-733 z 30. júla 2020, č. k. 1 T 23/2018-750 z 10. augusta 2020, č. k. 1 T 23/2018-759 z 24. augusta 2020 a č. k. 1 T 23/2018-762 z 24. augusta 2020, ako aj konaním, ktoré im predchádzalo, zrušil napadnuté uznesenia okresného súdu, prikázal okresnému súdu, aby v jeho trestnej veci vydal rozhodnutie o započítaní väzby a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 500 eur.

5. Sťažovateľ požiadal ústavný súd aj o vydanie rozhodnutia o dočasnom opatrení, ktorým by ústavný súd uložil okresnému súdu povinnosť bezodkladne vydať v jeho trestnej veci uznesenie o započítaní väzby do trestu odňatia slobody.

6. Sťažovateľ ústavný súd zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o svojej ústavnej sťažnosti, ako aj o vyhotovenie a zaslanie fotokópie svojej ústavnej sťažnosti a jej príloh.

7. Sťažovateľ zároveň v rámci aktuálnej ústavnej sťažnosti vzal svoju ústavnú sťažnosť z 19. augusta 2020, ktorá bola ústavnému súdu doručená 20. augusta 2020, späť (na základe uvedeného prejavu vôle sťažovateľa ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 469/2020-16 z 24. novembra 2020 konanie o ústavnej sťažnosti sťažovateľa z 19. augusta 2020 zastavil, pozn.).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 dohovoru (celkovo štyrmi) napadnutými uzneseniami okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených ustanovení ústavy a dohovoru malo dôjsť tým, že okresný súd napadnutými uzneseniami arbitrárne rozhodol o započítaní jeho väzby do trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený právoplatným rozhodnutím konajúceho

súdu. Vo vzťahu k uzneseniam okresného súdu č. k. 1 T 23/2018-733 z 30. júla 2020 a č. k. 1 T 23/2018-750 z 10. augusta 2020 sťažovateľ navyše namieta, že vyššia súdna úradníčka nemala vôbec právomoc rozhodnúť o započítaní väzby do trestu odňatia slobody.

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcich viacerých nedostatkov niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum.

12. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uzneseniami okresného súdu č. k. 1 T 23/2018-733 z 30. júla 2020 a č. k. 1 T 23/2018-750 z 10. augusta 2020:

13. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnuté uznesenia okresného súdu č. k. 1 T 23/2018-733 z 30. júla 2020 a č. k. 1 T 23/2018-750 z 10. augusta 2020, vo vzťahu ku ktorým sťažovateľ o. i. namieta, že ide o nulitné právne akty, resp. paakty, keďže Trestný poriadok neumožňuje možnosť, aby o započítaní väzby namiesto predsedu senátu rozhodol vyšší súdny úradník, ústavný súd konštatuje, že s týmto záverom sťažovateľa sa nemožno stotožniť. Právomoc vyššieho súdneho úradníka rozhodovať o započítaní väzby do trestu odňatia slobody totiž neupravuje Trestný poriadok, ale táto právomoc vyššieho súdneho úradníka vyplýva z § 8 ods. 1 písm. e) zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého v trestnom

konaní vyšší súdny úradník koná a rozhoduje na základe poverenia sudcu o započítaní väzby a trestu.

14. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd vo vzťahu k napadnutým uzneseniam okresného súdu konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

15. Sťažovateľ proti napadnutým uzneseniam okresného súdu, ktorými rozhodla vyššia súdna úradníčka, podal sťažnosti, o ktorých rozhodla predsedníčka senátu 1 T okresného súdu. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému postupu a uzneseniam okresného súdu, o ktorom bolo aj rozhodnuté.

16. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým postupom a uzneseniami okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uzneseniami okresného súdu č. k. 1 T 23/2018-759 z 24. augusta 2020 a č. k. 1 T 23/2018-762 z 24. augusta 2020:

17. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

18. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

19. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby príslušné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

20. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutým uzneseniam okresného súdu č. k. 1 T 23/2018-759 z 24. augusta 2020 a č. k. 1 T 23/2018-762 z 24. augusta 2020, ktorými predsedníčka senátu 1 T okresného súdu zamietla sťažnosti sťažovateľa.

21. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke, že z celkovej lehoty väzby mu do trestu odňatia slobody nebola započítaná doba od 6. novembra 2018 do 4. februára 2019 a doba od 22. marca 2019 do 3. júna 2019, okresný súd v oboch napadnutých uzneseniach z 24. augusta 2020 v podstatnom uviedol, že okresný súd uznesením č. k. 1 T 23/2018-401 zo 6. marca 2019 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 6 Tos 49/2019-438 z 9. apríla 2019 podľa § 77 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rozhodol, že sťažovateľovi sa do väzby nezapočítava doba od 6. novembra 2018 do 4. februára 2019, a následne okresný súd uznesením č. k. 1 T 23/2018-467 z 19. júna 2019 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 5 Tos 85/2019-515 z 18. júla 2019 podľa § 77 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rozhodol, že sťažovateľovi sa do väzby nezapočítava doba od 22. marca 2019 do 3. júna 2019. Vychádzajúc z uvedeného, okresný súd v oboch napadnutých uzneseniach z 24. augusta 2020 dospel k záveru, že vyšší súdny úradník postupoval pri rozhodovaní o započítaní väzby sťažovateľa do trestu odňatia slobody správne, keďže doba od 6. novembra 2018 do 4. februára 2019, ako ani doba od 22. marca 2019 do 3. júna 2019 nebola započítaná do väzby sťažovateľa, a teda ani vyšší súdny úradník nemohol následne uvedené doby (nezapočítané do väzby sťažovateľa) započítať do nepodmienečného trestu odňatia slobody.

22. Okresný súd napadnutými uzneseniami z 24. augusta 2020 reagoval na sťažnosti sťažovateľa zákonným spôsobom, a teda si riadne plnil svoje povinnosti vyplývajúce z Trestného poriadku, pričom v napadnutých uzneseniach vyjadril svoj právny názor na zistený skutkový a právny stav veci. Skutočnosť, že právne závery okresného súdu sú odlišné od záverov sťažovateľa, nie je dôvodom na spochybňovanie zákonnosti a ústavnosti predmetných rozhodnutí okresného súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci okresného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd opätovne pripomína, že z čl. 46 ods. 1 ústavy nevyplýva právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby príslušné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania. Ústavný súd pritom v tejto súvislosti konštatuje, že z obsahu ústavnej sťažnosti, ako ani z jej príloh nevyplýva, že by v predmetnom konaní vedenom na okresnom súde, v ktorom sa rozhodovalo o započítaní jeho väzby do výkonu trestu odňatia slobody, sťažovateľ ním predkladaný výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku podporil poukázaním napr. na judikatúru okresného súdu, nadriadeného krajského súdu alebo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, prípadne poukázaním na názory trestnoprávnej teórie.

Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

23. Sťažovateľom napadnuté uznesenia okresného súdu č. k. 1 T 23/2018-759 z 24. augusta 2020 a č. k. 1 T 23/2018-762 z 24. augusta 2020 nesignalizujú možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. medzi týmito rozhodnutiami okresného súdu a obsahom práva, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení.

24. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 7 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uzneseniami okresného súdu č. k. 1 T 23/2018-759 z 24. augusta 2020 a č. k. 1 T 23/2018-762 z 24. augusta 2020:

25. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým postupom a uzneseniami okresného súdu č. k. 1 T 23/2018-759 z 24. augusta 2020 a č. k. 1 T 23/2018-762 z 24. augusta 2020 bolo zasiahnuté aj do jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 7 ods. 1 dohovoru, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že svoju argumentáciu o porušení týchto práv odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo v tomto prípade dôjsť ani k porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 7 ods. 1 dohovoru.

26. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 7 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.4. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uzneseniami okresného súdu č. k. 1 T 23/2018-759 z 24. augusta 2020 a č. k. 1 T 23/2018-762 z 24. augusta 2020:

27. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá rozhodovanie o započítaní väzby do trestu odňatia slobody, pretože nejde o vydanie rozhodnutia, ktoré by priamo súviselo s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, v ktorom bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody). Inak povedané, pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste, z čoho vyplýva, že sa nevzťahuje ani na rozhodovanie o započítaní väzby do trestu odňatia slobody.

28. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uzneseniami okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

29. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

30. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, odôvodňujú to jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

31. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) vyplýva, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

32. Pokiaľ ide o sťažovateľovu žiadosť, aby ústavný súd vyhotovil a zaslal mu fotokópiu jeho ústavnej sťažnosti a jej príloh, ústavný súd konštatuje, že zákon o ústavnom súde sťažovateľovi takúto možnosť (t. j. poskytovanie kopírovacích služieb zo strany ústavného súdu) neposkytuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2021

Peter Molnár
predseda senátu